

Sygn. akt II Ka 441/21

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 23 lutego 2022r.

Sąd Okręgowy w Siedlcach II Wydział Karny w składzie:

Przewodniczący:	SSO Agnieszka Karłowicz
Protokolant:	st.sekr.sądowy Agnieszka Walerczak

przy udziale Prokuratora Tomasza Pniewskiego

po rozpoznaniu w dniu 23 lutego 2022 r.

sprawy **A. C.**

oskarżonego z art. 159 kk w zb. z art. 157 § 1 kk w zw. z art. 11 § 2 kk

oraz **M. T. (1) i P. M. (1)**

oskarżonych z art. 158 § 1 kk

na skutek apelacji, wniesionej przez obrońców oskarżonych

od wyroku Sądu Rejonowego w Siedlcach

z dnia 15 lutego 2021 r. sygn. akt II K 837/19

I. zaskarżony wyrok zmienia w ten sposób, że oskarżonego A. C. uniewinnia od popełnienia czynu zarzucanego mu w pkt I aktu oskarżenia i przypisanego mu w pkt 1 wyroku, uchylając rozstrzygnięcia zawarte w pkt 2 i 3 wyroku, wydatki postępowania przejmując na rachunek Skarbu Państwa,

II. w pozostałej części wyrok utrzymuje w mocy;

III. zasądza od oskarżonych P. M. (1) i M. T. (1) na rzecz Skarbu Państwa po 120 złotych opłat za postępowanie odwoławcze i po 10 złotych częściowych wydatków za II instancję, zwalniając ich od wydatków w pozostałej części i przejmując je na rachunek Skarbu Państwa.

UZASADNIENIE		
Formularz UK 2	Sygnatura akt	II Ka 441/21

Załącznik dołącza się w każdym przypadku. Podać liczbę załączników:	2	
1. CZĘŚĆ WSTĘPNA		

1.1. Oznaczenie wyroku sądu pierwszej instancji

Wyrok Sądu Rejonowego w Siedlcach z dnia 15 lutego 2021r. w sprawie sygn. akt II K 837/19

1.2. Podmiot wnoszący apelację

oskarżyciel publiczny albo prokurator w sprawie o wydanie wyroku łącznego

oskarżyciel posiłkowy

oskarżyciel prywatny

obrońca

oskarżony albo skazany w sprawie o wydanie wyroku łącznego

inny

1.3. Granice zaskarżenia

1.3.1. Kierunek i zakres zaskarżenia

na korzyść

na niekorzyść

w części

w całości

#

co do winy

#	co do kary	
#	co do środka karnego lub innego rozstrzygnięcia albo ustalenia	
1.3.2. Podniesione zarzuty		
Zaznaczyć zarzuty wskazane przez strony w apelacji		
#	art. 438 pkt 1 k.p.k. – obraza przepisów prawa materialnego w zakresie kwalifikacji prawnej czynu przypisanego oskarżonemu	
#	art. 438 pkt 1a k.p.k. – obraza przepisów prawa materialnego w innym wypadku niż wskazany w art. 438 pkt 1 k.p.k., chyba że pomimo błędnej podstawy prawnej orzeczenie odpowiada prawu	
#	art. 438 pkt 2 k.p.k. – obraza przepisów postępowania, jeżeli mogła ona mieć wpływ na treść orzeczenia	
#	art. 438 pkt 3 k.p.k. – błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę orzeczenia, jeżeli mógł on mieć wpływ na treść tego orzeczenia	
#	art. 438 pkt 4 k.p.k. – rażąca niewspółmierność kary, środka karnego, nawiązki lub niesłusznego zastosowania albo niezastosowania środka zabezpieczającego, przypadku lub innego środka	
#	art. 439 k.p.k.	

#	brak zarzutów	

1.4. Wnioski

#	uchylenie	#	zmiana

2. Ustalenie faktów w związku z dowodami przeprowadzonymi przez sąd odwoławczy

2.1. Ustalenie faktów

2.1.1. Fakty uznane za udowodnione					
Lp.	Oskarżony	Fakt oraz czyn, do którego fakt się odnosi	Dowód	Numer karty	
1.		A. C.	oskarżony jest osobą zdrową psychicznie, uzależnioną od wielu substancji psychoaktywnych	Opinia sądowo-psychiatryczna i dokumentacja lekarska	k.348-349,280
2.		P. M. (1) i M. T. (1)	osoby karane	Dane o karalności i informacje dotyczące postępowania wykonawczego	k.378 -384
2.1.2. Fakty uznane za nieudowodnione					
Lp.	Oskarżony	Fakt oraz czyn, do którego fakt się odnosi	Dowód	Numer karty	

----	-----	-----	-----	-----	-----

2.2. Ocena dowodów

2.2.1. Dowody będące podstawą ustalenia faktów		
Lp. faktu z pkt 2.1.1	Dowód	Zwięźle o powodach uznania dowodu
1.	Opinia sądowo -psychiatryczna i dokumentacja lekarska	wiarygodne i nie były przez strony kwestionowane
2.	Dane o karalności i uzyskane informacje	wiarygodne i nie były przez strony kwestionowane

2.2.2. Dowody nieuwzględnione przy ustaleniu faktów (dowody, które sąd uznał za niewiarygodne oraz niemające znaczenia dla ustalenia faktów)		
Lp. faktu z pkt 2.1.1 albo 2.1.2	Dowód	Zwięźle o powodach nieuwzględnienia dowodu
-----	-----	-----

3. STANOWISKO SĄDU ODWOŁAWCZEGO WOBEC ZGŁOSZONYCH ZARZUTÓW i wniosków		
Lp.	<u>Zarzuty obrońcy oskarżonego A. C.</u>	
1	1. naruszenie art. 4, 5 § 2, 7 k.p.k. poprzez dokonanie dowolnej oceny zeznań pokrzywdzonego K. K. i bezpodstawne uznanie	# zasadny # częściowo zasadny

	na ich podstawie, że oskarżony A. C. dopuścił się popełnienia zarzucanego mu czynu, podczas gdy z treści zeznań tego świadka złożonych na rozprawie w dniu 23.11.2020 r. wynika, że świadek ma poważne wątpliwości co do udziału oskarżonego w pobiciu, a wątpliwości te, jako niedające się usunąć winny być rozstrzygnięte na korzyść oskarżonego, czego sąd pierwszej instancji nie uwzględnił w wydanym orzeczeniu; 2. będący konsekwencją powyższych uchybień błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę orzeczenia, polegający na błędnym przyjęciu, że oskarżony był wśród osób, które pobiły pokrzywdzonego w dniu 26.10.2018 r., podczas gdy pokrzywdzony nie jest przekonany, by oskarżony go pobił, a brak jest innych dowodów potwierdzających udział oskarżonego w powołanym zdarzeniu.	# niezasadny
Zwięźle o powodach uznania zarzutu za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny		
Zarzuty obrońcy oskarżonego A. C. okazały się zasadne o tyle, o ile doprowadziły do uniewinnienia go w zakresie zarzucanego mu czynu. Obrońca oskarżonego w sposób przekonujący w sformułowanej apelacji wykazał, iż Sąd pierwszej instancji w sposób nieprawidłowy, sprzeczny z zasadą wyrażoną w art. 7 kpk dokonał oceny zgromadzonego w sprawie materiału dowodowego co doprowadziło do uznania oskarżonego za winnego popełnienia zarzucanego mu czynu.		

Sąd Najwyższy w postanowieniu z dnia 13 października 2010 r. w sprawie

IV KK 248/10 wyraził pogląd, który w pełni podziela Sąd Okręgowy, iż przekonanie Sądu o wiarygodności jednych dowodów i niewiarygodności innych pozostaje pod ochroną przepisu art. 7 kpk tylko wówczas jeśli: jest poprzedzone ujawnieniem

w toku rozprawy głównej całokształtu okoliczności sprawy; stanowi wyraz rozważenia wszystkich okoliczności przemawiających zarówno na korzyść, jak i na niekorzyść oskarżonego; jest zgodne ze wskazaniami wiedzy i doświadczenia życiowego; a nadto zostało wyczerpująco i logicznie uargumentowane w uzasadnieniu wyroku. Zdaniem Sądu Okręgowego w Siedlcach dokonana przez sąd meriti ocena dowodów nie została przeprowadzona zgodnie z kryteriami ujętymi w przywołanym orzeczeniu Sądu Najwyższego, wobec tego nie może korzystać z ochrony art. 7 kpk.

W aktach niniejszej sprawy brak podstaw dowodowych aby uznać, że to oskarżony A. C. brał udział w pobiciu pokrzywdzonego jako trzeci napastnik używając niebezpiecznego narzędzia. Sąd pierwszej instancji przyjął sprawstwo oskarżonego w zakresie zarzucanego mu czynu jedynie na podstawie zeznań świadka K. K.. Taka sytuacja byłaby możliwa, gdyby zeznania te były stanowcze, jednolite oraz logiczne, zaś nie spełniają one tych wymogów.

Z treści zeznań pokrzywdzonego złożonych w dniu 27 października 2018 r. w ramach zawiadomienia o przestępstwie, dzień po jego dokonaniu, wskazał on jako

napastników P. M. (1), M. T. (1) oraz z wahaniem M. T. (2). Nie wskazał, by wśród osób, które pobiły go dzień wcześniej był A. C.. W zeznaniach tych pokrzywdzony podał również przyczynę zajścia, wskazując jako powód złe relacje rodzinne, gdyż P. M. (1) jest jego szwagrem. Z notatki urzędowej sporządzonej przez policjantów, którzy rozmawiali z pokrzywdzonym zaraz po zdarzeniu, wynika, że ten nie wiedział, ilu było sprawców, nie miał pewności co do tożsamości napastników i nie chciał zgłaszać zdarzenia. Podobną wersję przekazał lekarzowi podczas wywiadu w szpitalu i nie wskazywał danych personalnych sprawców. Jak wynika z zeznań E. K. złożonych w toku postępowania przygotowawczego (k.10) po powrocie ze szpitala mąż przekazał jej, że został pobity przez trzech mężczyzn P. M. (1), M. T. (1) oraz M. T. (2). Jednocześnie w toku dalszych czynności procesowych ustalono, że wskazanie to okazało się całkowicie błędne co do osoby M. T. (2).

Osoba A. C. pojawiła się w postępowaniu dopiero po ustaleniu, że w dniu, kiedy doszło do pobicia pokrzywdzonego P. M. (1) był na szkoleniu w Z. w sali weselnej m.in. w obecności A. C..

Dopiero w dniu 21 maja 2019 r., K. K. zeznał – „Tym trzecim z butelką był A. C.. On wtedy był pracownikiem P. M. (1). Wiem to od kolegi danych nie podam. Pili oni wódkę i C. się wygadał”. To zaś stało się podstawą do przedstawienia zarzutu oskarżonemu, a w sprawie nie podjęto czynności okazania, która w takiej sytuacji wydawała się konieczna, tym bardziej, że pokrzywdzony nie

znał oskarżanego, a więc takie okazanie miałyby dużą wartość dowodową. Zasłyszane przez kogoś oświadczenie złożone pod wpływem alkoholu wymagało weryfikacji, a wobec odmowy podania danych personalnych osoby, która miał uzyskać informacje należało przeprowadzić czynność okazania osoby podejrzanego A. C..

W tym miejscu należy wskazać, że na rozprawie w dniu 23 listopada 2020 r. pokrzywdzony w zasadzie wykluczył udział A. C. w zdarzeniu, mówiąc- „W ostatnim czasie, to jest 2020 roku poznałem A. C. i wydaje mi się, że to nie on jest tą osobą, która mnie pobiła, nie rozpoznawałem go. Spotkałem się z nim parę razy, wydaje mi się, że on nie mógł tego zrobić. Z zeznań tych wynika, że pokrzywdzony nie rozpoznawał oskarżonego jako napastnika obecnego podczas zdarzenia. Celem wyjaśnienia tych okoliczności Sąd podjął decyzję o uzupełniającym przesłuchaniu pokrzywdzonego, co było niemożliwe wobec pobytu świadka poza granicami kraju. Należy odwołać się także do zeznań pokrzywdzonego, który stwierdził, że rozmawiał telefonicznie z oskarżonym A. C., który to powiedział, że jego nie było na miejscu zdarzenia.

Pokrzywdzony w żaden sposób nie uzasadnił, dlaczego nie chce podać danych kolegi, który przekazał mu informację o udziale w pobiciu A. C.. To pomówienie nie znajduje żadnego odzwierciedlenia w pozostałym materiale dowodowym, a jako takie nie może być uznane za kluczowy dowód w sprawie. Pokrzywdzony na żadnym etapie postępowania nie rozpoznał A.

C. jako sprawcy zdarzenia. Treść uzasadnienia wyroku jednoznacznie wskazuje, że Sąd pierwszej instancji, omawiając zeznania K. K. złożone na poszczególnych etapach postępowania, miał rzeczywiście wątpliwości co do współsprawstwa oskarżonego wobec ilości wersji przedstawionych przez pokrzywdzonego. Sąd uznał, że istnieją w sprawie poszlaki, które przemawiają za tym, że to oskarżony był trzecim, brakującym, napastnikiem, ale nie wskazał tych poszlak, poza znajomością osób oskarżonych oraz pomówieniem dokonany przez nieustaloną osobę. Pojedyncze poszlaki jako ogniwa łańcucha muszą być wiarygodne i jednoznacznie udowodnione; łańcuch powiązanych ze sobą poszlak może być uznany za zamknięty tylko wówczas, gdy każda z poszlak, stanowiąca ogniwo tego łańcucha, jest ustalona w sposób niewątpliwy.

W procesie karnym prawo wymaga udowodnienia winy oskarżonego w całości, nie dopuszczając wartościowania większego bądź mniejszego stopnia dopuszczenia się popełnienia czynu zabronionego. Zastosowanie reguły *in dubio pro reo* powinno mieć miejsce tylko wówczas, gdy w danej sprawie nie występuje chociażby jeden dowód pozwalający na dokonanie stanowczych ustaleń faktycznych odnośnie przebiegu określonego zdarzenia. W przedmiotowej sprawie brak takiego jednego, stanowczego dowodu w postaci kategoriycznych deprecji K. K. wobec oskarżonego A. C.. Jego relacja nie była ani spójna, ani konsekwentna – wręcz przeciwnie za każdym razem prezentowana przez niego wersja wydarzeń była skrajnie różna

od tej prezentowanej poprzednio. Wobec powyższego uniewinnienie oskarżonego uwarunkowane było niedostatkami dowodów obciążających, jak również brakiem nierozzerwalnego łańcucha poszlak, który umożliwiłby stwierdzenie winy oskarżonego A. C..		
Wniosek		
<u>Obrońca A. C.</u> wnioskował o zmianę zaskarżonego wyroku w stosunku do oskarżonego poprzez uniewinnienie oskarżonego od zarzucanego mu czynu.	# zasadny # częściowo zasadny # niezasadny	
Zwięźle o powodach uznania wniosku za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny.		
zasadność zarzutów warunkowała zasadność wniosków.		
Lp.	<u>Zarzut oskarżonego P. M. (1) i M. T. (1)</u>	
2	- obrazę przepisów postępowania karnego, a mianowicie: - art. 4 kpk, art. 7 kpk, art. 410 kpk, polegającą na niewzięciu pod uwagę przy ferowaniu wyroku wszystkich ujawnionych w toku przewodu sądowego i mających istotny wpływ na rozstrzygnięcie okoliczności, oparciu poczynionych ustaleń faktycznych na dowolnie przeprowadzonej ocenie dowodów oraz wbrew zasadom prawidłowego rozumowania, wskazaniom wiedzy i doświadczenia życiowego, niedostatecznym uwzględnieniu wszystkich okoliczności sprawy, w tym okoliczności dla oskarżonych korzystnych, rozstrzygnięciu nie dających się usunąć wątpliwości	# zasadny # częściowo zasadny # niezasadny

	na niekorzyść oskarżonych, nienależytej ocenie poszczególnych dowodów, uznaniu za udowodnione faktów nie mających wystarczającego oparcia w dowodach i nie wskazaniu w sposób należyty, dlaczego Sąd nie uznał dowodów przemawiających przeciwko sprawstwu i winie oskarżonych, co w oczywisty sposób wpłynęło na poczynienie błędnych ustaleń faktycznych, prowadzących w efekcie do niesłusznego skazania M. T. (1) i P. M. (1); - rażąco niewspółmierność kary wymierzonej M. T. (1) i P. M. (1) polegającą na wymierzeniu im kary 6 miesięcy pozbawienia wolności, w sytuacji gdy przy uznaniu ich za winnych sprawstwa przedmiotowego czynu zasadnym było wymierzenie im kary grzywny w wysokości 100 stawek dziennych po 30 zł każda.	
Zwięźle o powodach uznania zarzutu za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny		
Przechodząc do oceny merytorycznej zarzutów obrońcy oskarżonych, dokonując kontroli instancyjnej Sąd Okręgowy nie dopatrył się uchybień ze strony Sądu Rejonowego w zakresie poczynionych ustaleń faktycznych oraz oceny poszczególnych dowodów wobec P. M. (1) i M. T. (1). Fakt niezadowolenia skarżącego z obiektywnych wywodów Sądu pierwszej instancji nie może być podstawą do zmiany zaskarżonego orzeczenia. Sąd Rejonowy dokonał prawidłowej oceny zgromadzonego w sprawie materiału dowodowego, wyszczególnił, w jakim zakresie dał wiarę, a		

w jakim odmówił wiarygodności poszczególnym dowodom.

Odwołując się bezpośrednio do twierdzeń zawartych w apelacji dodać należy, iż Instancji Odwoławczej nie mogły przekonać ogólne stwierdzenia, jakoby wiarygodności odmówić należało zeznaniom K. K.. Istotnie, do relacji tego świadka należało podejść z pewną ostrożnością, bowiem ewidentnie mógł on być zainteresowany rozstrzygnięciem sprawy (przy założeniu, iż pozostawał on w konflikcie z P. M. (1)), jednakże fakt ten nie umknął Sądowi Rejonowemu, który w pisemnych motywach wyroku. To właśnie te relacje rodzinne powodowały, że podczas rozmów prowadzonych z lekarzem, czy z funkcjonariuszami policji nie wskazał od wprost na sprawców zasłaniając się niepamięcią. Przekazując po wyjściu ze szpitala relację żonie bez żadnych wątpliwości wskazywał na obu oskarżonych. Potem wystąpił z propozycją porozumienia się ze stronami, co zostało odrzucone. Z treści zeznań pokrzywdzonego złożonych w dniu 27 października 2018 r. w chwili składania zawiadomienia o przestępstwie, dzień po jego dokonaniu, wskazał on jako napastników P. M. (1) oraz M. T. (1). Zeznań tych nie zmienił również w toku postępowania sądowego wskazując nadal na obu oskarżonych jako sprawców zdarzenia. Zeznania pokrzywdzonego znalazły potwierdzenie w załączonej dokumentacji, z której wynika, że z telefonu o numerze 669 320 972 należącego do M. T. (1) w dniu zdarzenia o godz. 21.49 kontaktowano się z pokrzywdzonym (k.90) i miało to miejsce kilkakrotnie (k.102-103).

Sąd Okręgowy odrzucił twierdzenia skarżącego, że pokrzywdzony miał fałszywie oskarżyć P. M. (1) i M. T. (1), jeżeli to oskarżeni jako pierwsi nawiązali kontakt telefoniczny z pokrzywdzony, a następnie udali się samochodem P. M. (1) w umówione miejsce. Twierdzenia skarżącego nie zostały w sposób należyty wykazane i aktualne pozostały argumenty Sądu I instancji co do oceny zeznań K. K. wobec obu oskarżonych.

O "rażącej niewspółmierności kary" w rozumieniu art. 438 pkt 4 k.p.k. można mówić wtedy gdy przymiotnik "rażąca" może mieć zastosowanie tj. w sytuacji takiego wymiaru kary, który przez swą niewspółmierność – razi (wyrok Sądu Apelacyjnego

w Białymstoku z dnia 29 września 2017 r. sygn. II AKa 82/17). Taka sytuacja, zdaniem Sądu Odwoławczego, w przedmiotowej sprawie jednak nie zachodzi. Należy podkreślić, iż obrońca nie wskazał żadnego argumentu wynikającego z akt sprawy, który uzasadniłby podniesiony zarzut rażącej niewspółmierności kary pozbawienia wolności, jak również nawiązki. Uzasadniając zarzut, obrońca ograniczył się jedynie do przywołania twierdzenia, że oskarżeni są osobami niekaranymi, ale w żaden sposób nie uargumentował tych twierdzeń w odniesieniu do znajdujących się w aktach sprawy danych o karalności. Jak wynika z danych o karalności dotyczących M. T. (1) jest on osobą karaną i to wielokrotnie, w tym również za przestępstwa art. 158 § 1 kk. Taka postawa oskarżonego, sprawcy niepoprawnego, wymagała odpowiedniej reakcji karnej i orzeczenia kary bezwzględnej pozbawienia wolności, gdyż kary o charakterze wolnościowym

nie przyniosły zmiany postawy oskarżonego. Również P. M. (1) jest osobą karaną – nie wykonano obowiązku z art. 46 § 1 kk, również za przestępstwa z art. 158 § 1 kk. Orzeczona kara pozbawienia wolności jest adekwatna do charakteru przestępstwa, okoliczności popełnienia czynu, a także realizują potrzebę społecznego oddziaływania kary.	
Wniosek	
Obrońca oskarżonych P. M. (1) i M. T. (1) wniósł o uniewinnienie oskarżonych lub zmianę wyroku i wymierzenie im kar grzywny po 100 stawek dziennych po 30 zł stawka.	# zasadny # częściowo zasadny # niezasadny
Zwięźle o powodach uznania wniosku za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny.	
Wobec bezzasadności wywiedzionych zarzutów na uwzględnienie nie zasłużył wniosek apelacyjny.	

4. OKOLICZNOŚCI PODLEGAJĄCE UWZGLĘDNIENIU Z URZĘDU	
1.	-----
Zwięźle o powodach uwzględnienia okoliczności	
-----	-----
5. ROZSTRZYGNIĘCIE SĄDU ODWOŁAWCZEGO	

5.1. Utrzymanie w mocy wyroku sądu pierwszej instancji	
1.	Przedmiot utrzymania w mocy
Zaskarżony wyrok utrzymano w mocy wobec oskarżonych P. M. (1) i M. T. (1).	
Zwięźle o powodach utrzymania w mocy	
Bezzasadność poszczególnych zarzutów przełożyła się na bezzasadność wniosków, a co za tym idzie utrzymanie zaskarżonego wyroku w mocy we wskazanym zakresie.	
5.2. Zmiana wyroku sądu pierwszej instancji	
1.	Przedmiot i zakres zmiany
Zmieniono wyrok w części dotyczącej oskarżonego A. C. i uniewinniono go od popełnienia zarzucanego mu czynu.	
Zwięźle o powodach zmiany	
Uwzględnienie zasadnych zarzutów skutkowało zmianą wyroku.	

5.3. Uchylenie wyroku sądu pierwszej instancji	
5.3.1. Przyczyna, zakres i podstawa prawna uchylenia	
1.1.	----- # art. 439 k.p.k. -----
Zwięźle o powodach uchylenia	
-----	-----

2.1.	Konieczność przeprowadzenia na nowo przewodu w całości	# art. 437 § 2 k.p.k.
Zwięźle o powodach uchylenia		

3.1.	Konieczność umorzenia postępowania	# art. 437 § 2 k.p.k.
Zwięźle o powodach uchylenia i umorzenia ze wskazaniem szczególnej podstawy prawnej umorzenia		

4.1.	-----	# art. 454 § 1 k.p.k.-----
Zwięźle o powodach uchylenia		

5.3.2. Zapatrywania prawne i wskazania co do dalszego postępowania		

5.4. Inne rozstrzygnięcia zawarte w wyroku		
Punkt rozstrzygnięcia z wyroku	Przytoczyć okoliczności	
-----	-----	-----
6. Koszty Procesu		

Punkt rozstrzygnięcia z wyroku	Przytoczyć okoliczności

III.	Sąd Odwoławczy zasądził na podstawie art. 636 § 1 kpk od oskarżonych P. M. (1) i M. T. (1) na rzecz Skarbu Państwa po 130 zł kosztów sądowych za postępowanie odwoławcze, mając na uwadze, że oskarżeni mają możliwościach uregulowania, zaś w powstałej części zwolnił od kosztów sądowych za postępowanie odwoławcze na zasadzie słuszności – art. 624 § 1 kpk. Wobec niewinnienia oskarżonego A. C. wydatki postępowania przejęto na rachunek Skarbu Państwa – art. 632 pkt 2 kpk w zw. z art. 634 kpk..

7. PODPIS

1.3. Granice zaskarżenia			
Kolejny numer załącznika	2		
Podmiot wnoszący apelację	Obrońca oskarżony P. M. i M. T. (1)		
Rozstrzygnięcie, brak rozstrzygnięcia albo ustalenie, którego dotyczy apelacja	wyrok Sądu Rejonowego w Siedlcach z dnia 15 lutego 2021r. sygn. akt II K 837/19		
1.3.1. Kierunek i zakres zaskarżenia			
# na korzyść	# w całości		
# na niekorzyść			
# w części	#	co do winy	
#	co do kary		

#	co do środka karnego lub innego rozstrzygnięcia albo ustalenia	
1.3.2. Podniesione zarzuty		
Zaznaczyć zarzuty wskazane przez strony w apelacji		
#	art. 438 pkt 1 k.p.k. – obraza przepisów prawa materialnego w zakresie kwalifikacji prawnej czynu przypisanego oskarżonemu	
#	art. 438 pkt 1a k.p.k. – obraza przepisów prawa materialnego w innym wypadku niż wskazany w art. 438 pkt 1 k.p.k., chyba że pomimo błędnej podstawy prawnej orzeczenie odpowiada prawu	
#	art. 438 pkt 2 k.p.k. – obraza przepisów postępowania, jeżeli mogła ona mieć wpływ na treść orzeczenia	
#	art. 438 pkt 3 k.p.k. – błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę orzeczenia, jeżeli mógł on mieć wpływ na treść tego orzeczenia	
#	art. 438 pkt 4 k.p.k. – rażąca niewspółmierność kary, środka karnego, nawiązki lub niesłusznego	

	zastosowania albo niezastosowania środka zabezpieczającego, przypadku lub innego środka	
#	art. 439 k.p.k.	
#	brak zarzutów	
1.4. Wnioski		
#	uchylenie	# zmiana

1.3. Granice zaskarżenia		
Kolejny numer załącznika	2	
Podmiot wnoszący apelację	Obrońca oskarżony P. M. iM. T. (1)	
Rozstrzygnięcie, brak rozstrzygnięcia albo ustalenie, którego dotyczy apelacja	wyrok Sądu Rejonowego w Siedlcach z dnia 15 lutego 2021r. sygn. akt II K 837/19	
1.3.1. Kierunek i zakres zaskarżenia		
# na korzyść # na niekorzyść	# w całości	
# w części	#	co do winy
#	co do kary	
#	co do środka karnego lub innego rozstrzygnięcia albo ustalenia	

1.3.2. Podniesione zarzuty		
Zaznaczyć zarzuty wskazane przez strony w apelacji		
#	art. 438 pkt 1 k.p.k. – obraza przepisów prawa materialnego w zakresie kwalifikacji prawnej czynu przypisanego oskarżonemu	
#	art. 438 pkt 1a k.p.k. – obraza przepisów prawa materialnego w innym wypadku niż wskazany w art. 438 pkt 1 k.p.k., chyba że pomimo błędnej podstawy prawnej orzeczenie odpowiada prawu	
#	art. 438 pkt 2 k.p.k. – obraza przepisów postępowania, jeżeli mogła ona mieć wpływ na treść orzeczenia	
#	art. 438 pkt 3 k.p.k. – błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę orzeczenia, jeżeli mógł on mieć wpływ na treść tego orzeczenia	
#	art. 438 pkt 4 k.p.k. – rażąca niewspółmierność kary, środka karnego, nawiązki lub niesłusznego zastosowania albo niezastosowania środka zabezpieczającego,	

	przepadku lub innego środka		
#	art. 439 k.p.k.		
#	brak zarzutów		
1.4. Wnioski			
#	uchylenie	#	zmiana